

Канал, який ще — циклом семирічним,
В ляґуну переходить поступово,
Втрачаючи манери, вдачу й певність. —
З подвір'я — геть, — і не пізнати учня.

Як тануть риси, — лиш громаддя мрячне
Із тріщинами — над причалом — співу.
Як губить форми, наче пера пави,
Усе, що досі — похватне й наочне.

Від дерева життя — в тумані — стовбур.
Мікрон, — і простір стоязиким став би,
Якби не прямокутні господарства,

Де шкідники, що — беззаконня й здирства,
І сум — ледь зябрами — компактний, як предмет. —
Мов камінь кинений, який — ніколи дна. —

Як тяжко дихати, коли вітри не дмуть.